

vi maa huffe paa, at det hele og ftadige Tilfyn maa ligge hos Sundhedspolitiet — maa vi have 3, 4 eller 6 Arbeidsinspektører. Udfaa, denne Lovs ftadige Overholbelse maa ffe gjennem Politiet; men Arbeidstillfynet maa føre Kontrol med, at Politimesteren ikke er efterladende i faa Henseende. Naar Politimesteren veed, at der dog af og til kommer et Arbeidstillfyn tilftede, fom vil paafe, at Lovens Bestemmelser blive overholdte, faa vil Politimesteren være agtpaaagivende, for at det Tilfælde ikke skal indtræde; at Arbeidstillfynet skal indberette, at de og de Mangler ere upaatalt hengaaede i den og den Fabrik. Naar der er 2 Arbeidsinspektører, faa kan jeg ikke tro, at man egentlig kan kalde det et Kollegium, jeg har altid hørt, at der til et Kollegium hører 3. Tanken har været den, at det kunde være nødvendigt og ønskeligt, at disse Mænd ikke havde bestemte geografiske Omraader at skulle bevæge fig paa, men at de undertiden kunde optræde i Forening, og at de kunde fordele Forretningerne mellem fig enten, om de vilde, i visse Distrikter, eller, om de foretrak det, efter de forskjellige Arter af Fabriksvirksomhed, og man har troet, at dette, at der var to om at afgive en Beretning, vilde kunne have en meget god Indflydelse paa den Raade, de føre Tilfynet paa, og paa Beretningens Indhold; men Udvalget vil naturligvis, naar dette Punkt ffulbe finde den høitærede Ministers Mifshag, være overmaade villigt til at indødkomme ham; thi det er gaaet ud fra den Forudsætning, at Indenrigsministeren ffulde have den Myndighed at kunne bestemme disse Mænds Forretningsfredse. Naar nu de 3 Inspektører bleve indfkrænkede til 2, hvilket det forekom mig den høitærede Minister fandt, at der kunde være Nødvendighed for, naar der blev en færlig Direktør, faa synes det mig ikke, at der kunde være Noget til Hindri i Lovforlaget for at optage, at der ffulde være 2 Inspektører. Forffjellen forekommer mig at være overordentlig fin, men Spørgsmaalet bliver jo vedblivende dette: Skal der foruden de 2 Inspektører nødvendigvis anfettes en Direktør? Ja, derom tør jeg ikke fige Andet, end hvad jeg allerede har fagt, at det er et Spørgsmaal, fom paa Ny skal blive taget under meget nye Overveielte, men faaledes fom Sagen hidtil har ftaaet for Udvalgets Betragtning, har man ikke troet at turde tilraade det, navnlig fordi det fynes, at der var en ftærk Stemning for at indfkrænke det hele Apparat noget mere, end det er flet i Lovforlaget.

Med Hensyn til Sammenbragningen af §§ 18 og 19 være det mig tilladt kortelig at fige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Straffens Maximum bør fættes høiere, ligeledes skal blive taget under Overveielte. Det forekommer mig i Dvrigt, at det i de fleste Tilfælde vil kunne være en ganffe overordentlig haard Straf for den Forfeelfe, fom der her er Tale om, at blive idømt en Bøde af 50 Rd. ikke blot for et enkelt Barn, men for hvert især af de Børn, fom faaledes urigtigen an-

vedes. Jeg erkjender, at den af den høitærede Minister opftillede Fortolkning af § 18 er mulig og naturlig. Jeg kan kun fige, at det ikke er faldet mig ind, ligefom det heller ikke er faldet noget andet af Udvalgets Medlemmer ind, at, naar der efter „Enhver Arbeidsgiver osv.“ figes: „Samme Bøde er Enhver ifalden osv.“, at da dette „Enhver“ atter skal omfatte Arbeidsgiveren. Det er ikke ftrag faldet mig ind, nu fer jeg nok, at det kan forftaaes faaledes. — Med Hensyn til Minimum af Straffen giver jeg den høitærede Minister ganffe Ret i, at der undertiden bliver idømt overordentlig fmaa Mulfter, men der er virkelig ogfaa overordentlig fmaa Forfeelfer, for hvilke Folf idømmes Bøder. Det kan jo meget vel være, at Bødens Vidende ved det Tilfælde, fom den høitærede Minister har tænkt paa, ikke har ftaaet i paffende Forhold til Brøden; men jeg tror dog, at man gjør rettet i, da der virkelig her kan være overmaade fmaa Forfeelfer, at overlade det til Rettens Skjøn at fæftfætte Minimum. Det er forøvrigt et Punkt, fom jeg ikke skal lægge faa overmaade megen Bægt paa. Svad jeg derimod maa anfe for afolut urigtigt i § 19, det er, at der fordrer — og det glemte jeg at omtale før — at det for at fri Forældrene fra denne Bøde skal godtgjøres, at et faadant ulovligt Arbeide er foregaaet uden Forældrenes Vidende og Billie. Det er et overordentlig vanffkeligt, jeg tør næften fige umuligt Bevis at føre; at Noget er foregaaet uden Ens Vidende og Billie. Derfor har Udvalget foreslaaet den Forandring, at det kommer til at hedde, at Forældrene ffulde være Straffer ifaldne, naar de tillade Barnets ulovlige Anvendelse; thi det er Noget, der kan bevises. Jeg skal med Hensyn til en Uttring, der faldt fra den høitærede Minister, fige, at der ikke har været nogen Tanke i Udvalget om at fuffe Sifferhed for, at Indenrigsministeren ikke vil misbruge den Myndighed, fom er given ham i Loven. Den Tanke er flet ikke falden os ind. Det har derimod kun været os om at gjøre at indrette disse Bestemmelser faaledes, at der kunde være Haab om ogfaa paa dette Punkt at gjennemføre Loven faaledes, fom Udvalget har anfet for ønskeligt, og jeg tvivler meget om, at dette vil kunne lade fig gjøre, hvis Regeringsforlaget paa alle Punkter opretholdtes.

Oretboll: Et af de Punkter, jeg kunde ønske at omtale, er netop det, fom for nylig blev berørt af den ærede Ordfører, nemlig Endringsforlaget under Nr. 19. Han udtalte, at Udvalget med velberaad Hu havde forandret den Slutningsfætning, der ftood i Lovforlagets § 19 om, at de Paagjældende ffulde ftraffes, med mindre det godtgjøres, at faadant ulovligt Arbeide er foregaaet uden deres Vidende og Billie, derhen, at de Paagjældende ffulde ftraffes, naar de tillode ulovligt